

[Fiskeriministeren.]

at kunne strække til, og ministeriet håber også her på en forhøjelse.

Såfremt det lykkes at få yderligere sildekontingent til Vesttyskland, vil der fra fiskeriministeriets side blive draget omsorg for, at ikke alene Limfjordsfiskerne men også fiskerne fra de øvrige pladser, hvor der ilandbringes forårssild, får en rimelig andel i dette kontingent.

Hvad angår forholdene til næste sæson, er det ministeriets hensigt sammen med erhvervet at drøfte, hvordan fordelingen af de forskellige kontingenter, vi måtte opnå, skal fastsættes.

Grue-Sørensen: Jeg beklager meget, at der for så vidt ikke var meget positivt i fiskeriministerens svar overfor Limfjordsfiskerne. Jeg vil blot gøre den tilføjelse, at med hensyn til de sildefangster, som finder sted i indvandene, er det sådan, at man ikke på forhånd kan have nogen formodning om, om der bliver en stor eller en lille fangst, men den højtærede fiskeriminister ved dog, at dette fiskeri sjældent slår fejl, og derfor burde disse fiskere have haft deres andel i kvotaen.

Med hensyn til samhandelen med Tyskland vil jeg gerne sige, at vi er jo interesseret i eksporten, men jeg kan ikke tænke mig andet, end at vi også er interesseret i den import, som vi kan få på grund af denne eksport.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Hvidberg* til kirkeministeren.

Hvorledes begrundes den højtærede kirkeminister, at han til sognepræsteembedet i Karrebæk, Roskilde stift, har udnævnt den af menighedsrådet som nr. 3 indstillede ansøger, når de som nr. 1 og nr. 2 indstillede ansøgere var ældre og efter menighedsrådets opfattelse med højere kvalifikationer?

Hvidberg: Når jeg har tilladt mig i dette høje tings spørgetid at fremdrage den nylige besættelse af sognekaldet i Karrebæk, skyldes det den omstændighed, at den trufne afgørelse synes mig at give anledning til nogle principielle overvejelser af meget alvorlig karakter, overvejelser, der har fyldt mig og andre med nogen ængstelse.

I og for sig er der ikke noget mærkeligt i, at ministeriet af de af menighedsrådet indstillede fører nr. 3 frem til udnævnelse. Det har ministeriet jo ret til; ifølge menig-

hedsrådslovens § 37 har ministeriet frit valg med hensyn til, hvem af de indstillede ministeriet vil bringe i forslag ved embedets besættelse, når der ikke foreligger en enstemmig indstilling. Men denne ret har ministeriet netop for at åbne mulighed for, at der kan tages visse hensyn til anciennitet eller særlige forhold, der måtte gøre det ønskeligt ikke at følge flertallets indstilling, f. eks. hvor der er flere præster ved en kirke. Der gives altså tilfælde, hvor rimelige hensyn gør det berettiget for ministeriet ikke at indstille nr. 1 til udnævnelse, hvad så menighedsråd og præster må bøje sig for; men når disse rimelige hensyn netop er erkendt af et menighedsråd og har fundet udtryk i dets indstilling, skulle man synes, at det var ret selvfølgelig, at ministeriet fulgte menighedsrådets indstilling, og sådan synes det mig netop at forholde sig i det foreliggende tilfælde. Man står derfor ret uforstående overfor den af ministeriet trufne beslutning; den må siges at være mildest talt forbløffende.

Den af menighedsrådet som nr. 2 indstillede er en veltjent præst på 51 år, der har siddet i sit nuværende embede siden 1934. Han havde nu opnået en indstilling som nr. 2. Man ved, hvor svært det er for præster, der er kommet op i årene, at opnå en indstilling. Ingen, heller ikke den som nr. 1 indstillede, ville føle sig forbigået, hvis nr. 2 var blevet den foretrukne. Det ville have været et rimeligt hensyn at vise, men man foretrak en ung kandidat fra 1948. Det er ikke blot en uret mod den ældre præst, men det er også synd for den unge præst, der uden egen skyld er bragt i en sær stilling.

Vi drøftede for nogen tid siden i dette høje ting et lovforslag, ifølge hvilket man skulle kunne hjælpe de såkaldte udlandspræster og de lidt ældre præster, og i den forbindelse udtalte den højtærede minister, såvidt jeg husker enten her i tinget eller i udvalget, netop sin forståelse af de lidt ældre præsters vanskelige situation. Jeg må sige, at det passerede synes mig at være et ejendommeligt udslag af denne forståelse. Jeg må i det hele taget sige, at jeg synes snart, de lidt ældre præster i den danske folkekirke er helt prisgivne. Men det kunne man altsammen forstå, hvis man havde udnævnt nr. 1, som altså også virkelig var nr. 1. Nr. 1 er kandidat fra 1942. Han har skrevet en endog meget værdifuld kirkehistorisk videnskabelig afhandling, for hvilken han har erholdt universitetets guldmedaille. Derefter har han i 6 år været universitetsadjunkt og har i de sidste 1¼ år været hjælpepræst. Med hensyn til hans